Чути лайку і крик: добрі люди,
Як розлючені оси гудуть:
Вони жінку спіймали у блуді
І на суд до Каяфи ведуть.
Хто кляне, хто у спину штурхає,
В цім гріху вона винна сама!
Їй і соромно, й страшно, бо знає:
Їй тепер порятунку нема.
Привели, та священник хитрує:
"Хай засудить її Назорей.
Не годиться вбивать? Хай спростує
Закон, що нам дав Моісей!"
Всі юрбою прийшли до Ісуса:
"Що ж, Учителю, як нам вчинить?
Ти сказав: "Не убий", та закон наш
Стратить блудницю велить"
Сумно Месія оглянув
Переповнені гнівом серця:
"Хай першим із вас кине камінь,
В кого чиста душа до кінця."
Та ні в кого не чисте сумління,
Без гріха серед них не знайшлись.
На дорогу упало каміння,
І в задумі усі розійшлись.
І у жінки питає Учитель:
" Де ж судді твої?"
"Всі пішли..."
"То і я не Суддя,
Я - Спаситель.
Йди собі, й більш не гріши."